

У Х В А Л А

КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

**про відмову у відкритті конституційного провадження у справі
за конституційним зверненням Романчука Миколи Павловича
щодо офіційного тлумачення положення статті 102 Конституції
України**

м.Київ

8 травня 1997 року

Конституційний Суд України у складі суддів Конституційного Суду України: Тимченка Івана Артемовича - головуєчий, Вознюка Володимира Денисовича, Козюбри Миколи Івановича, Костицького Михайла Васильовича, Малинникової Людмили Федорівни, Мартиненка Петра Федоровича, Мироненка Олександра Миколайовича, Німченка Василя Івановича, Розенка Віталія Івановича, Савенка Миколи Дмитровича, Селівона Миколи Федосовича, Скоморохи Віктора Єгоровича, Тихого Володимира Павловича, Яценка Станіслава Сергійовича,

розглянувши на засіданні за доповіддю судді Розенка Віталія Івановича порушені у конституційному зверненні Романчука Миколи Павловича питання,

у с т а н о в и в:

Підставою звернення Романчука М.П. до Конституційного Суду України стали його сумніви щодо справедливості прийнятого у 1983 році Луцьким міським судом Волинської області рішення про поділ майна між ним і колишньою дружиною, а також nereагування на його скарги судових інстанцій та Адміністрації Президента України.

Автор просить дати офіційне тлумачення положення статті 102 Конституції України, що Президент України є гарантом додержання Конституції України і прав громадян, та запитує чи означає це, що у разі звернення до нього громадян з питання щодо порушення їхніх конституційних прав Президент повинен вжити відповідних заходів до їх усунення.

Отже, проблема, яка безпосередньо зачіпає майнові інтереси Романчука М.П., знаходиться в рамках цивільного права. Як свідчать подані матеріали, Верховний Суд України надіслав заявнику офіційне письмове роз'яснення щодо порядку звернення до судів загальної юрисдикції для захисту його права власності, однак Романчук М.П. цим правом не скористався.

Стосовно тлумачення повноважень Президента та способів їх реалізації, частина друга статті 102 Конституції України проголошує, що Президент є "гарантом державного суверенітету, територіальної цілісності України, додержання Конституції України, прав і свобод людини і громадянина". За главою держави закріплено широкі повноваження як у вирішенні загальнодержавних проблем, котрі вимагають поєднання політичних, економічних, соціальних та інших аспектів функціонування держави, так, рівнозначно, і у розгляді локальних питань, що стосуються захисту справедливості, прав, свобод та інтересів окремої людини в разі їх порушення будь-ким, в тому числі і державою. Для реалізації цих функцій Президент приймає рішення, які мають силу законодавчих актів, а в разі необхідності - безпосередньо втручається в критичну ситуацію з метою усунення будь-якої загрози для держави та її громадян.

Поряд з цим діє конституційний механізм розподілу прерогатив у галузі управління, який зв'язує Президента з різними ланками державного апарату. Для забезпечення конституційного порядку, нормального функціонування держави існує структурована, багаторівнева, ієрархічна система органів виконавчої і судової влади. Вони наділені відповідною юрисдикцією, мають свій предмет ведення і реалізують повноваження через визначені законодавством процедурні рамки та технології.

Отже:

По-перше, чинне законодавство надає достатні гарантії для забезпечення інтересів громадян, і автор звернення Романчук М.П. має можливість використати своє конституційне право на захист його порушених майнових прав у відповідному суді загальної юрисдикції.

По-друге, оскільки Конституція України не визначає процесуально-контрольні функції Президента, тлумачення його

повноважень в сфері цивільно-майнових відносин не може вважатися як таке, що впливає з компетенції Конституційного Суду України.

З урахуванням викладеного, на підставі статті 50 Закону України "Про Конституційний Суд України", Конституційний Суд України

у х в а л и в:

1. У відкритті конституційного провадження за зверненням Романчука М.П. відмовити.

2. Відповідно до частини 3 статті 50 Закону України "Про Конституційний Суд України" ця ухвала Конституційного Суду України є остаточною.

м. К и ї в

8 травня 1997 року

№ 11-з

Справа № 018/6-97

КОНСТИТУЦІЙНИЙ СУД УКРАЇНИ